

ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΑΝΩΛΙΟΣ

Το βιβλίο
και η περφόρμανς

Μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ



Μιχάλης Μανωλιός: *Το βιβλίο και η περφόρμανς*

ISBN 978-960-04-4954-9

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Βασιλική Κουρούδη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Μιχάλης Μανωλιός, 2019*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2019*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Στις φίλες,
στους φίλους*

και σε όσες και όσους δεν θα χρειάζονταν την Ε.

Τρίτη βράδυ

Καθόμουν μέσα στο σκοτάδι, στη σκάλα που πήγαινε προς το υπόγειο και ήμουν έτοιμος να τα σκατώσω για τα καλά.

Αυτή θα ήταν μια καλή περίληψη της κατάστασης, σκεφτόμουν. Θα μπορούσε να είναι ακόμη και τίτλος αυτοπροσωπογραφίας – αν ήμουν ζωγράφος. «Στο σκοτάδι, έτοιμος να τα σκατώσει για τα καλά». Ή πιο λεπτομερώς, για ιστορικούς λόγους: «Στο σκοτάδι της σκάλας προς το υπόγειο της πολυκατοικίας όπου μένει η Νίκη Ζερβού, περιμένοντας τη Νύχτα, για να της κάνει μια πρόταση που θα του εξασφαλίσει μια σπασμένη μύτη, δυο ραγισμένα πλευρά και ίσως και μια τρύπα εξαερισμού στο κρανίο, ώστε να παίρνουν τα μυαλά του ακόμη καλύτερα τον αέρα τους».

Ξέρω, δεν είμαι καλός στους τίτλους αυτοπροσωπογραφιών. Όμως καθόμουν πολλές ώρες εκεί, αν μη τι άλλο αρκετές για να κλωθογυρίζουν στον νου μου συνέχεια τα ίδια και τα ίδια, έτσι που το μυαλό μου είχε απορρίψει προ πολλού κάθε λογική και έγερνε όλο και περισσότερο προς ανούσιες χαζομάρες, λες και προσπαθούσε να βεβαιωθεί ότι θα ήμουν ανέτοιμος, σαν παιδί, όταν θα έφτανε εκείνη. Έπρεπε να

παραμείνω συγκεντρωμένος. Έπρεπε να έχω τον νου μου στην εξώπορτα, να καταλαβαίνω τι βλέπω στο σκοτάδι που είχε πέσει πια, όχι μόνο στη σκάλα όπου καθόμουν και στην είσοδο της πολυκατοικίας, αλλά και έξω, στον δρόμο. Έπρεπε να αναγνωρίσω τη δυναμική κοιψιά της αμέσως. Έτσι είχα τοποθετήσει μια κάμερα-ψείρα στην άκρη του πλατύσκαλου και την είχα συνδέσει με τον ΕΝσωματωμένο Υπολογιστή μου για να μου επιτρέψει να μη φαίνομαι και, κυρίως, να μην πετάγομαι με τον κάθε άσχετο ένοικο που έμπαινε ή έβγαινε. Και είχαν παρελάσει κάμποσοι.

Αντί γι' αυτό, αντί να ανησυχώ για το πώς θα ξεχωρίζα μες στο σκοτάδι έναν άνθρωπο που δεν είχα δει ποτέ και που τον γνώριζα μόνο από ένα βίντεο δύο λεπτών – στιγμιότυπα που είχαν κάνει την προηγούμενη μέρα τον γύρο του κόσμου, τραβηγμένα σ' ένα ημιφωτισμένο στενοσόκακο –, αντί να σκέφτομαι τι άνθρωπος θα ήταν αυτός και όλα αυτά τα λογικά και συνετά, καθόμουν και ανησυχούσα που η φανταστική αυτοπροσωπογραφία μου θα με έδειχνε να μην ανησυχώ στάλα. Ο Λεάνδρος Βατρικάς, με τα μυαλά πάνω απ' το κεφάλι, χαλαρός και άνετος στην πρώτη και τελευταία του ενέδρα. Από το απόγευμα που κρύφτηκα εκεί, είχα περάσει από όλα τα στάδια. Το στάδιο της άρνησης (δεν είμαι εδώ, ρε, πλάκα κάνω στον εαυτό μου, σιγά μην έκανα τέτοια μαλακία στο όνομα της ξεπουλημένης της τέχνης), το στάδιο του θυμού (έλα, μωρή μαλάκω Νύχτα, όσο και να το αναβάλλεις θα έρθεις τελικά), της διαπραγματεύσεως (οκέι, θα κατουρήσω ξανά την πόρτα στο παλιό λεβητοστάσιο· βρωμάει, γαμώτη μου, αλλά κατουριέμαι), της απογοήτευσής (δεν θα έρθει, κι εσύ, αντί να δουλεύεις στη

Στέγη για τα εγκαίνια, κάθεται και νομίζεις ότι κυνηγάς μια Γοργοφόνη), και το χειρότερο, από το στάδιο της αποδοχής – θα έρθει, μαλάκα μου, και θα μετανιώσεις την ώρα και τη στιγμή που σου σφηνώθηκε αυτή η εξυπνάδα στο κουκούτσι που έχεις για μυαλό, γιατί αυτή δεν είναι πίσω απ’ τα σίδερα, όπως οι βαρυνποινίτες που σου έδωσαν συνέντευξη, αυτή είναι θηρίο λυτό και πληγωμένο.

Πάντως είχα κάνει τις πρόβες μου. Από μέσα μου, ψιθυριστά, ή ακόμη και δυνατά καμιά φορά:

«Λέγομαι Λέανδρος Βατρικάς, είμαι εικαστικός και θέλω να συνεργαστούμε για ένα έργο μου».

«Λέγομαι Λέανδρος Βατρικάς, είμαι εικαστικός και θέλω τη ζωή σου σε βίντεο».

«Λέγομαι Λέανδρος Βατρικάς, είμαι βαρεμένος στα μυαλά και θέλω να δω πώς θα αντιδράσεις στην Ε».

Η αγαπημένη μου εκδοχή ήταν η ατμοσφαιρική ανάδυσή μου από το υπόγειο με την καμπαρντίνα να θροϊζει, τις μπότες να σέρνονται χωρίς βιασύνη, μα γεμάτες μυστήριο στα σκαλιά, φττ, φττ, κι εγώ να βγαίνω αγέρωχος, με το μαλλί λυμένο να σκεπάζει τους ώμους, να στέκομαι στο κεφαλόσκαλο, να ανάβω με αργές κινήσεις τοιγάρο, να κρύβομαι στον γαλάζιο καπνό του και, φυσώντας τον με κάθε λέξη, να λέω με βραχνή σέξι φωνή: «Γεια σου, Νύχτα. Λέγομαι Βατρικάς, Λέανδρος Βατρικάς. Και έχω για σένα μια πρόταση που δεν μπορείς να αρνηθείς». Ναι. Αν εξαιρέσουμε τα All Star μου, το λιγδωμένο μαλλί κοτσίδα, το ότι δεν καπνίζω και την κάπως ένρινη φωνή μου, όλα τ’ άλλα τα ’χουμε. Εκτός απ’ την καμπαρντίνα. Αν φορούσα, θα είχα σκάσει, μέσα Ιουνίου.

Εντάξει, παραδέχομαι ότι στο κεφάλι μου ήταν όλα σαλάτα, όλο το απόγευμα καθισμένος στη σκάλα, με την πλάτη προς το πλατύσκαλο. Είναι απίστευτο πόσες σκέψεις περνάνε από ένα μοναχικό μυαλό. Θυμήθηκα ένα ψυχολογικό πείραμα, από την εποχή που δεν υπήρχαν ΕΝΥ, κατά το οποίο οι εθελοντές προτιμούσαν να υποβληθούν για πέντε λεπτά σε ελαφριά ηλεκτροσόκ παρά να περάσουν δύο ώρες μόνι τους σε ένα δωμάτιο. Ήθελα να πιστεύω ότι δεν είχα λόγο να φοβάμαι τόσο τον μέσα Λέανδρο, αλλά, ακόμη κι έτσι, η παρέλαση των σκέψεων ήταν εντυπωσιακή. Οι πιο πολλές ανησυχίες αφορούσαν, φυσικά, το στήσιμο του έργου μου, του *LifE*, την πιθανότητα να πουληθεί και το μήνυμα που ήθελα να περάσω στον κόσμο – χωρίς να είμαι κι εγώ ο ίδιος βέβαιος για το ποιο θα ήταν αυτό το μήνυμα.

Έπειτα ήταν ο Μάρκος. Πιο αργή, πιο ύπουλη, πιο επίμονη σκέψη, που δεν ξεθωριάζει παρά ελάχιστα με τα χρόνια. Τι θα έλεγε ο Μάρκος; Άντε γαμήσου, Μάρκο, κι εσύ και η γυαλαντζί χορηγία σου, εσύ και η όψιμη πατρότητά σου.

Και μετά επανερχόμουν σε όλη εκείνη την προσωπική μασκαράτα. Πέντε χρόνια πριν, τότε που η Σόνια Ρεφαί αυτοκτόνησε στη φυλακή κι εγώ, ενώ δεν υπήρχε ακόμα το E-status.com, φόρεσα δοκιμαστικά την κόκκινη για έναν μήνα, κι αυτό που *δεν* έζησα με έκανε να εμπνευστώ ένα έργο με θέμα την Ε. Πέντε χρόνια αργότερα, δηλαδή πριν από λίγες βδομάδες, με το έργο πια έτοιμο, γράφτηκα για πρώτη φορά στο E-status.com.

Επειδή έξω ο καθένας δηλώνει ό,τι θέλει, εκεί, αφού δώσεις όλα τα στοιχεία σου, από το πόσα ξαδέλφια έχεις μέχρι τι έγγραφες στις εκθέσεις του σχολείου, περνάς από ένα τεστ,

σαν γραπτή και προφορική συνέντευξη προσωπικότητας, πριν και μετά την εφαρμογή οποιουδήποτε χρώματος της E επάνω σου. Οπότε έκανα πρώτα τη συνέντευξη, το E-status.com ανίχνευσε όλη τη διαδικτυακή παρουσία μου μέχρι και το τελευταίο σχόλιο σε όλα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, όλες τις ειδήσεις και οτιδήποτε είχε γραφτεί για μένα ή από εμένα. Έπειτα κατέβασα την κόκκινη, τη φόρεσα, το δήλωσα και περίμενα κάπου δυο βδομάδες πριν δώσω ξανά τη συνέντευξη. Όμως το ρημάδι δεν έδειξε καμία διαφορά – και, όντως, δεν αισθανόμουν καμία –, ούτε ένα σύμπτωμα, με αποτέλεσμα να καταχωριστώ ως «μη χρήστης της E». Σαν να μου λέει: «Φιλάρα, μας δουλεύεις ψιλό γαζί». Και ευτυχώς που τα αποτελέσματα είναι εμπιστευτικά, διαφορετικά η ξεφτίλα ενόψει του έργου στη Στέγη θα χτύπαγε ταβάνι. Περίεργος, πιο πολύ θορυβημένος, παρέκαμψα την πράσινη και τη μοβ και κατέβασα κατευθείαν τη λευκή και τη φόρεσα χωρίς όμως να το δηλώσω δημόσια. Αυτή τη φορά δεν μπήκα στον κόπο να δώσω νέα συνέντευξη. Δέκα μέρες μετά, απλώς διέγραψα τον λογαριασμό μου, ελπίζοντας ότι δεν με είχε πάρει χαμπάρι κανείς από τον χώρο της τέχνης, ή ότι τουλάχιστον δεν θα το διαλαλούσε όσο διαρκούσε η έκθεση του *LifE* στη Στέγη.

Φυσικά δεν ήμουν ούτε ο πρώτος ούτε ο μόνος που φαινόταν να μην έχει επηρεαστεί από την E. Υπάρχουν ορισμένοι που δεν προσέχουν πάνω τους τις αλλαγές που οφείλονται στην E, γιατί τις θεωρούν ήδη δικές τους, κατακτημένες, συμπεριφορές που ταιριάζουν με την εικόνα που έχουν οι ίδιοι για τον εαυτό τους, σαν έναν φίλο φίλου, τον Γιώργο, για παράδειγμα, που φαίνεται να έχει πραγματικά ξεχάσει ότι

έναν χρόνο πριν έσπαγε την κοπέλα του στο ξύλο. Υπάρχουν μετά κι εκείνοι που τελικά βλέπουν την επίδραση της Ε, αλλά αμελούν ή ντρέπονται να αναθεωρήσουν και να το ανακοινώσουν, σαν εκείνο τον υπάλληλο ενός υπουργείου που μπήκε στην Ε και ύστερα από λίγο καιρό τον έδιωξαν από τις Προμήθειες, προφανώς επειδή σταμάτησε να τα παίρνει. Και, βέβαια, υπάρχουν και μερικοί που απλώς ψεύδονται ότι έχουν μπει στην Ε, όπως τα εννιά δέκατα των Ελλήνων πολιτικών που το ισχυρίζονται.

Αλλά ήταν κάπως περίεργο όλο αυτό. Εννοώ το να μην έχω επηρεαστεί, τουλάχιστον μέχρι στιγμής. Και κάπως ανατριχιαστικό, σαν να αμφισβητείται η ανθρώπινη φύση σου. Όπως τότε που είχα πάει να δώσω δείγμα αίματος για μια εξέταση, και ο νοσοκόμος ήταν άπειρος και δεν μπορούσε να βρει τη φλέβα, και ύστερα από τρία τρυπήματα δεν έβγαине σταγόνα. Τα είχα χρειαστεί, θυμάμαι, είχα ιδρώσει ολόκληρος βλέποντας τη σύριγγα άδεια. Εγώ, που είχα δώσει αίμα δεκάδες φορές, φοβόμουν την απουσία του, λες κι αυτή ακύρωνε ό,τι είμαι – αν δεν βγάξεις αίμα, δεν είσαι άνθρωπος. Έτσι και σ' αυτή την περίπτωση, η απουσία συμπτωμάτων με ντρόπιαζε και με αγρίευε μαζί.

Αξίζει τον κόπο; Αυτή ήταν η δεύτερη αγωνία που έβγαине στην επιφάνεια πάνω απ' όλη αυτή την κακοφωνία σκέψεων, αλλά την είχα συνηθίσει πια, ήταν μόνιμη τους τελευταίους μήνες. Άξιζε τον κόπο που είχα πουλήσει το ατελιέ-σπίτι μου; Όλες αυτές οι νύχτες που είχα περάσει σε φιλικούς καναπέδες και γκομενικά κρεβάτια θα έβρισκαν αντίκρισμα; Θα μπορούσε αυτό να είναι κάτι διαφορετικό από χρήματα ή φήμη;

Βλέπω τον κόσμο, παίρνω ερεθίσματα, όπως όλοι μας. Θέλω να εκφραστώ, ακόμη κι αν θα το κάνω μιλώντας σε έναν τοίχο. Στην πραγματικότητα το έχω κάνει αυτό, αρκετές φορές. Έχω εκφράσει τις σκέψεις μου, τα συναισθήματά μου, μιλώντας σε έναν τοίχο. Οι τοίχοι είναι εξαιρετικά καλοί ακροατές, όχι μόνο επειδή ακούνε χωρίς παρεμβάσεις και διακοπές, αλλά και επειδή έχουν την ενοχλητική, αλλά τόσο χρήσιμη, συνήθεια να αφήνουν τη σιωπή να επαναλαμβάνει μέσα στο μυαλό σου αυτά που μόλις είπες. Όπως αυτοί εδώ οι τοίχοι στο υπόγειο της πολυκατοικίας της Νίκης Ζερβού. Δεν μπορείς να λες αρλούμπες σ' έναν τοίχο, ούτε πράγματα που δεν πιστεύεις για αληθινά. Μπορείς να δοκιμάσεις στην αρχή, αλλά δεν μπορείς να συνεχίσεις για ώρα. Όταν ο τοίχος γίνει φίλος σου, κι αυτό δεν αργεί καθόλου, το εγγυώμαι, μόνο αλήθειες μπορούν να πηγαينوέρχονται ανάμεσά σας, σαν να είσαι μπροστά στον καθρέφτη ένα πράγμα, και ίσως ακόμη πιο ειλικρινές.

«Αδικία. Παντού», είπα στον μοναδικό κενό τέταρτο τοίχο του ατελιέ μου τη μέρα που αυτοκτόνησε η Σόνια· τότε που είχα ακόμα ατελιέ.

Αδικία; ρώτησε ο τοίχος. *Θες να κάνεις κάτι γι' αυτό;*

Τα προβλήματα ξεκινούν όταν αρχίζουν να απαντάνε. Δεν έβγαλα τοιμουδιά, μα θαρρώ ότι εκείνη ήταν η στιγμή που άρχισε να γεννιέται το *LifE*.

Ένας ακόμη ένοικος με έβγαλε από το πηγάδι των σκέψεών μου. Και μετά, ούτε ένα λεπτό αφότου είχε σταματήσει το ασανσέρ, ένα ανθρώπινο τοιτάχ πλησίασε αργά στην είσοδο· ψηλή, λιγνή χωρίς πολλές θηλυκές καμπύλες και με μια ευλυγισία στις κινήσεις της. Κοίταξε για μια στιγμή στο

εσωτερικό της πολυκατοικίας και μετά μπήκε. Ανέβαινε γρήγορα τα σκαλιά προς το ασανσέρ, κι εγώ είπα μέσα μου: Την περίμενες τόσες ώρες για να την αφήσεις να φύγει; Αλλά αμέσως μου απάντησα: Είσαι τρελός; Εγώ δεν βγάζω τσιμουδιά. Και τότε άκουσα ένα δειλό:

«Νύχτα;»

Κάποιος μουρλός, κάποιος που ήθελε πολύ να δει το *LifE* ολοκληρωμένο, είχε ανοίξει το στόμα μου. Ύστερα τα πράγματα πήραν τη φυσιολογική τροπή τους, δηλαδή λίγο έλειψε να χάσω τα ίδια μου τα εγκαίνια.

Πρώτα την είδα να μαζεύεται και να κοιτάζει προς την κάμερα. Την επόμενη στιγμή έκανε έναν πήδο από το τρίτο σκαλί όπου στεκόταν και ήρθε προς το μέρος μου, ενώ συγχρόνως τραβούσε όπλο. Άκουσα τον γδούπο από την μπότα της μαζί με ένα κρατς, και η οθόνη μου μαύρισε. Χέστηκα πάνω μου.

«Είμαι άοπλος!» φώναξα σηκώνοντας τα χέρια ψηλά χωρίς αυτή να με έχει δει ακόμα.

«Το καλό που σου θέλω». Η φωνή της όλο τσιγάρο, σαν από ένα μόνιμο ξενύχτι. «Έλα πάνω αργά, με τα χέρια ψηλά», πρόσθεσε και υπάκουσα. «Είσαι μόνος; Πρόσεξε τι θα απαντήσεις».

«Μόνος! Είμαι μόνος μου!» έκανα κοιτώντας το μάτι της κάννης.

Μέσα στο ημίφως, με ανάγκασε να ανέβω τα σκαλιά μέχρι την πόρτα του ασανσέρ, με την όπισθεν και τα χέρια πάντα ψηλά. Μετά η κάννη της πίεσε τον δεξιό μου κρόταφο τόσο δυνατά που έπρεπε να γέρνω το κεφάλι αριστερά.

«Βιάστηκες, φίλε. Όπως βλέπεις, δεν μ' έχει πιάσει ακόμα η γαμωντόπα».

Για μια ατέλειωτη στιγμή φαντάστηκα τα μυαλά μου να φτιάχνουν έναν πίνακα αφηρημένου εξπρεσιονισμού, αλλά Τζάκσον Πόλοκ, στον τοίχο της εισόδου.

«Δ... Δουλειά. Θ... Θέλω να σου προτείνω κάτι».

«Άνοιξ' τα πόδια σου!»

Το έκανα, και ένιωσα το αριστερό της χέρι στα αχαμνά μου. Δεν ήταν ένα πρόχειρο πασπάτεμα, μου τα ζούληξε στα όρια του πόνου. Πριν μου ξεφύγει ένα βογκητό, το χέρι τραβήχτηκε πίσω και παραλίγο να μου βάλει κωλοδάχτυλο. Μετά με έψαξε για τα καλά σε παντελόνι, t-shirt, ακόμη και στα μαλλιά μου χώθηκε.

«Δεν γίνονται έτσι οι δουλειές, μικρέ», είπε βάζοντας το όπλο της στη θήκη.

«Σ... Συγγνώμη», ψέλλισα. «Δεν ξέρω πώς γίνονται».

Γύρισα προς το μέρος της. Ήταν σχεδόν στο ύψος μου. Έδειχνε γύρω στα πενήντα, αλλά μπορεί να ήταν και μικρότερη – η νύχτα γερνάει τους ανθρώπους.

«Ελπίζω να μην τραβάς», είπε.

«Όχι, όχι, δεν σε γράφω».

«Αν δω πουθενά τη μούρη μου, είσαι τελειωμένος. Ακόμη κι αν δεν μπορώ να το κάνω προσωπικά, θα στείλω κάποιον άλλο. Μου φτάνουν τα χτεσινά».

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι, σαν μαθητούδι.

«Έλα», είπε και χάθηκε στον σκοτεινό διάδρομο.

Την ακολούθησα στο διαμέρισμά της. Ήταν στο ισόγειο, μικρό, λιτό αλλά φροντισμένο. Πάνω στο τραπεζάκι του ενιαίου χώρου, που ήταν καθιστικό και χολ μαζί, τα κομμάτια

ενός όπλου περίμεναν τακτικά αραδιασμένα σ' ένα άσπρο πανί.

«Ακούω. Τι δουλειά;»

Η καστανή αλογοουρά της άφηνε τις παράξενες γωνίες του προσώπου της εκτεθειμένες στο φως της κίτρινης λάμπας που κρεμόταν από το ταβάνι. Τα χαρακτηριστικά της έμοιαζαν κάπως παραμορφωμένα, λες και ένας άνεμος τα φυσούσε συνεχώς προς τα πίσω καθώς αυτή έτρεχε. Ένα οριζόντιο σημάδι στο δεξί μάγουλο φαινόταν κι αυτό να έχει γίνει ενώ προσπερνούσε κάτι αιχμηρό.

«Λέγε γρήγορα, δεν έχουμε πολλή ώρα».

Προφανώς, μετά τη δημοσιοποίηση των στοιχείων της, περίμενε επισκέψεις, κι ας μην υπήρχε καμιά κατηγορία εναντίον της. Έδειχνε ότι δεν την ενδιαφέρει η απάντηση, μόνο πέταξε το τζάκετ που φορούσε πάνω σε μια πολυθρόνα. Από μέσα είχε ένα αμάνικο φανελάκι παραλλαγής, κι από κοντά το στήθος της δεν έμοιαζε τόσο πλάκα. Βιάστηκε να επιστρέψω το βλέμμα μου ψηλά.

«Είμαι...» έκανα, αλλά εκείνη χάθηκε προς το μοναδικό υπνοδωμάτιο. «Είμαι εικαστικός», είπα όταν γύρισε με μια ταξιδιωτική τσάντα.

«Εικαστικός;»

«Καλλιτέχνης», είπα.

«Ξέρω τι σημαίνει», είπε. Κάθισε στο πάτωμα μπροστά στο τραπεζάκι του σαλονιού και, με τα λεπτά αλλά δυνατά δάχτυλά της, άρχισε να συναρμολογεί το όπλο κοιτώντας με. «Τελείωνε! Οποιοσδήποτε μπορεί να έρχεται αυτή τη στιγμή εδώ!»

«Ναι, εεε, όπως σου είπα, είμαι εικαστικός και...» – πες

το, γαμώτο! – «και θέλω να συνεργαστούμε για ένα έργο μου που έχει θέμα την Ε».

Τα χέρια της σταμάτησαν τον χορό τους για μια στιγμή. Το είχα πει. Με κοιτούσε.

«Το 'ξερα ότι είστε καμένοι». Τα χέρια συνέχισαν.

«Κοίτα, μετά τα χθεσινοβραδινά με την Ε-συμμορία, είσαι ήδη γνωστή σε όλους», είπα. Από τη στιγμή που το ξεφούρνιασα, έπαιρνα θάρρος σιγά σιγά. «Δεν έχεις να χάσεις τίποτα. Αυτό που θέλω είναι να ακολουθήσω μαζί σου την πορεία μέσα στην κόκκινη».

Έσμιξε τα φρύδια.

«Το 'χεις χάσει τελείως, ε;»

«Εννοώ ότι είναι η πρώτη φορά που δρα μια Ε-συμμορία στην Ελλάδα και μάλιστα χτυπάει...»

«...Ένα τόσο μεγάλο καθοίκι, ε;» συμπλήρωσε με μια πίκρα στη φωνή. «Και είπες να μη χάσεις την ευκαιρία». Το όπλο ήταν έτοιμο. Γεμιστήρας και στην τσάντα. Πόσα ακόμη να κουβαλούσε μαζί της; «Λοιπόν, μεγάλε αρτίστα, άκου πώς έχει το πράγμα. Είμαι ό,τι πιο ασήμαντο υπάρχει στη νύχτα – γι' αυτό μ' έβαλαν στο μάτι και με κατάφεραν. Οι πραγματικά μεγάλοι και κακοί ξέρουν να φυλάγονται από εκείνα τα παιδαρέλια που βγαίνουν συνεννοημένα απ' την πράσινή τους – αν και δεν μπορώ να καταλάβω τι σόι παράνοια είν' αυτό το μπες βγες – φοράνε δυο μαντίλια στη μούρη και νομίζουν ότι οι Αμπελόκηποι είναι η Γκόθαμ Σίτι».

Τη θυμήθηκα στο βίντεο· τους έβριζε άοπλη κρατώντας το χέρι της που είχε δεχτεί ένα χτύπημα, ήταν πεσμένη στα γόνατα. Μετά ο τρόμος για το μέλλον να σκιάζει το πρόσωπό της, οι κόγχες των ματιών της δυο μαύρες γούβες στο

σκοτεινό δρομάκι, και τέλος, τα μάτια παρακάλια όσο οι ΕΝΥ εκείνων έσπαγαν τις άμυνες του δικού της. Έπειτα απ' αυτό, ήταν ζήτημα μόλις λίγων λεπτών και δεν χρειαζόταν παρά ένα λογισμικό που κυκλοφορούσε ελεύθερο και που μπορούσε να το κατεβάσει ο καθένας. Η εγκατάσταση της Ε γινόταν με εξαναγκασμένη διέγερση των ατρακτοειδών νευρώνων του εγκεφάλου σε ένα από τα τέσσερα διακριτά επίπεδα, τα λεγόμενα χρώματα, και δεν μπορούσε να αναιρεθεί. Ο χρήστης αποκτούσε αυξημένη ενσυναίσθηση για όσο χρονικό διάστημα επέλεγε κατά την εγκατάσταση. Μόνο που στην περίπτωση της Νύχτας αυτό είχε γίνει με εξαναγκασμό. Στο βίντεο το είχε αντιμετωπίσει σιωπηλή, ίσως επειδή συνειδητοποιούσε ότι θα την έβλεπε όλος ο κόσμος. Θεία δίκη ή καταπάτηση θεμελιωδών δικαιωμάτων;

Προσπάθησα να απαλλαγώ απ' τη μαγεία εκείνης της εικόνας.

«Θα πληρωθείς, φυσικά», είπα με θάρρος εφήβου σε μπουρδέλο.

Σηκώθηκε και πήγε ξανά στο δωμάτιο.

«Ξέρω, ξέρω», την άκουσα να λέει και την ακολούθησα διστακτικά, «η Νύχτα είναι άχρηστη πια, σε μια βδομάδα θα κοιτάει μην πατήσει κάνα μυρμήγκι, κι άλλες τέτοιες μαλακίες».

Πετούσε ρούχα μέσα σε ένα μικρό σακίδιο πλάτης. Εσώρουχα, μακό, ένα χακί παντελόνι με τσέπες στους μηρούς. Μετά άνοιξε ένα ντουλάπι κι άρχισε να αδειάζει πράγματα πάνω στο κρεβάτι: φαρδιά tite ups, σιδεροροθιές, κλομπ, μαύρη μονωτική ταινία, μαχαίρια, σουγιάδες.

«Άκου δω, λοιπόν». Στάθηκε μπροστά στα σύνεργά της

και με κοίταξε. «Ξέρω να επιπλέω. Αν δεν μπορώ να κάνω το ένα, θα κάνω το άλλο».

«Το ξέρω. Μπορώ να σου προσφέρω στέγη και φαγητό. Νομίζω είναι ό,τι χρειάζεσαι τον πρώτο καιρό».

Ήξερα ότι είχα λίγες ελπίδες, αλλά ήθελα τουλάχιστον ν' ακούσει ολοκληρωμένη την πρότασή μου. Όμως δεν ήταν εύκολο, με όλα αυτά τα αγχωμένα πηγαινέλα της. Σ' ένα απ' αυτά έλεγξε το σχεδόν άδειο ψυγείο. Μετά, πήρε τα εργαλεία στην αγκαλιά της, τα πήγε στο σαλόνι και άρχισε να τα βάζει μέσα στην τσάντα.

«Ξέρω κόσμο», μονολόγησε σχεδόν, «θα με καλύψουν».

Δεν ακουγόταν πειστική.

«Το μόνο που θέλω είναι επιλεγμένες στιγμές από την κάθε μέρα σου, για να τις ανεβάσω στο site του έργου μου. Θα τις διαλέγει τεχνητή νοημοσύνη, φυσικά. Εσύ δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα, μόνο λίγες ώρες καθισιά στην έκθεση».

Ξανά πίσω στο δωμάτιο, με το σακίδιο αυτή τη φορά. Άνοιξε ένα συρτάρι δίπλα στο κρεβάτι της, όλο χαρτιά και δημόσια έγγραφα. Ταυτότητα, διαβατήριο, δίπλωμα, κάτι άλλα σαν συμβόλαια. Τα έχωσε όλα μέσα.

«Και τη μαρτυρία σου», πρόσθεσα. «Τι σκέφτεσαι στην πορεία. Πώς είναι η βύθιση στην κόκκινη».

Από το συρτάρι έβγαλε και μια αλυσίδα με το σύμβολο του Ανκχ. Έκανε να την πετάξει κι αυτή στο σακίδιο, αλλά τελικά τη φόρεσε στον λαιμό της. Το Ανκχ βυθίστηκε ανάμεσα στα στήθη της.

«Τελείωσες, αγόρι μου; Γιατί βιάζομαι κομματί, όπως βλέπεις».

Άνοιξα τα χέρια μου ανήμπορος.

«Τα εγκαίνια είναι μεθαύριο», είπα.

Από το βάθος της ντουλάπας έβγαλε ένα αλεξίσφαιρο γιλέκο.

«Το απόγευμα. Προλαβαίνουμε», πρόσθεσα μ' ένα ηλίθιο χαμόγελο.

Με το σακίδιο και το γιλέκο στα χέρια, έσβησε το φως του δωματίου και με έσπρωξε έξω. Πίσω στο σαλόνι, φόρεσε το τζάκετ. Προσπαθούσε να στριμώξει το γιλέκο στην τσάντα, όταν δεν κρατήθηκα:

«Νύχτα», είπα, αλλά δεν μου έδωσε σημασία. «Νίκη!»

Γύρισε προς το μέρος μου θυμωμένη που χρησιμοποιούσα ένα όνομα που δεν το έγραφε στο κουδούνι και που το είχα μάθει χωρίς τη θέλησή της.

«Δεν θα τα χρειαστείς όλ' αυτά», είπα.

Με κοίταζε σκυμμένη πάνω απ' την τσάντα, ακίνητη.

«Ασ' τα. Δεν θα τα χρειαστείς».

Να με πάρει ο διάολος, ή είχα πατήσει το σωστό κουμπί ή απλώς είχε έρθει η στιγμή. Έμεινε σκυμμένη, με τα χέρια να ακουμπούν στα γόνατα, σαν κουρασμένη δρομέας.

«Σκατά», ψέλλισε. Και μετά άλλο ένα σιγανό «Σκατά», πριν βάλει το χέρι της στην τσάντα. «Θα πάρω μόνο αυτό», είπε και έβγαλε το όπλο. «Δεν πρέπει να το βρουν εδώ».

Το σακίδιο είχε φουσκώσει για τα καλά. Πλησίασα και τη βοήθησα με το φερμουάρ.

«Άσε με να σου στείλω το νούμερό μου», είπα, αλλά εκείνη κράτησε το bluetooth κλειστό. Πήρα ένα στιλό από το τραπεζάκι. «Θα σ' το γράψω εδώ, οκέι;»

Προσεκτικά, για να μην ακουμπήσω το στήθος της, πήρα

το πακέτο με τα τσιγάρα από την τσέπη του τζάκετ. Έγραψα το τηλέφωνό μου και πήγα να βάλω το πακέτο πίσω στη θέση του, όταν άπλωσε το χέρι της και το έφερε στο πλάι του λαιμού μου. Οι ρώγες των δαχτύλων της ήταν τραχιές. Χαμογέλασε αγνά και μονόπαντα.

«Πραγματικά το έκανες όλο αυτό επειδή πίστεψες ότι θα δεχόμουν;» Το αγνό χαμόγελο έφτασε μέχρι και την άλλη μεριά. «Καλλιτέχνες. Καλά λένε ότι είστε καμένοι».

Κατέβασα το βλέμμα από τα καστανά μάτια στις ρυτίδες δίπλα στα λεπτά χείλη.

«Τώρα», είπε και το χέρι της κατέβηκε αργά, «ας κλείσουμε τον γενικό κι ας τραβήξει καθέννας τον δικό του διάολο».